

Hr Kreuger dömer sig själv

De stora tidningsmannaaorganisationerna — Publicistklubben, Tidningsutgivarföreningen och Journalistförbundet — har föreslagit att hr Torsten Kreugers beskyllningar mot familjen Bonnier skall underställas en opartisk undersökning i dessa organisationers regi. Från Bonniers sida har en dylik undersökning redan förut begärts, och svaret på det nu framställda förslaget har självfallet blivit ja från den sidan. Hr Kreuger åter svarar nej.

Därmed har hr Kreuger definitivt fält domen över sig själv och sina anklagelser: hans anklagelser är falska. Dessa anklagelser har från dag till dag inneburit motsägelser, reträtter och uppenbara osanningar. Man har i Stockholms-Tidningen från början förklarat sig utgå från en av legationsrådet Rasche gjord "skriftlig sammanfattning av de diplomatiska aktstyckena i Nürnbergarkiven rörande affären". Hr Rasche förklarar sig aldrig ha varit i Nürnberg, aldrig ha gjort uppteckningar av dylika aktstycken; den enda promemoria han säger sig ha författat (med stöd av minnen från samtal) förkom år 1945. Alla personer som kunnat väntas ha någon kännedom om saken och som det varit möjligt att nå förklarar antingen att de saknar varje vetskap om frågan eller att intet skäl finns att antaga något försäljningsanbud från Bonniers sida. Detta är nog — mer än nog — för att visa att det är en skamlig förtalskampanj som här bedrivits. Alla uppgifter och utsagor som talar mot beskyllningarna har emellertid förtigits i den av hr Kreuger ägda Stockholms-Tidningen; upplysning har där inte ens givits om

Bonniers och Svenska Dagbladets för några dagar sedan framförda förslag om en opartisk undersökning.

Hr Kreuger vägrar att gå med på en opartisk undersökning, ordnad i de mest betryggande former. Han vill fortsätta sin kampanj, han är rädd för den obarmhertiga klarhet en utredning måste ge. Och han åtlydes blint av Stockholms-Tidningen. Hur kan de publicister som genom att kvarstå i denna tidnings ledning möjliggör och täcker hr Kreugers uppträdande försvara sin lydaktighet? Man vet inte vilket som är mera farligt för den svenska pressens heder: den hämningslösa illviljan hos hr Kreuger eller den ömkligt passiva hållningen hos dessa medarbetare.